

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra HVORDAN HAN FIK HENDE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 143.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737873689536/facsimile.pdf> (tilgået 06. juni 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

den ranke Hals, den sunde solbrændte Ansigtifarve, i de pæne rene Søndagsklæder. Selv hans Fødder saa' ud som en fin Herres i de splinternye Blanklæders Støvler.

Lars's Spænding voksede, da han mærkede, at Sofie nølede med at komme ham nær, men han var sikker paa, at han vilde føle fra Leveren, det maatte saa briste eller bære. Endelig kom hun lige hen til Brønden, men med nedslagne Øjne; der var noget i Lars's Blik, der gjorde hende sky. Hun satte ganske sagte Spanden ned paa Jorden og lod til at vente paa, at han skulde flytte sig fra sit Sæde, thi i Dag vilde hun ikke paa nogen Maade bede ham om at hejse Vand op for hende med Vippen, hvad han saa mange Gange havde gjort; men i Dag — nej ikke paa nogen Maade. Hvorfor? Ja hun vilde ikke have kunnet forklare det, om nogen havde spurgt hende om det.

— Skal jeg hisse noget Vand op til Dig, Sofie? spurgte Lars.

— Nej Tak.

— Hvorfor ikke?

— Ne—j.

— Sikke noget Vrævl. Lars vilde til at gribe efter Spanden, men Sofie tog i en Fart fat i Haandtaget og holdt den med begge Hænder bag ved sig.

Lars bøjede sig hen under hendes Ansigt for at se op under hendes sænkede Øjenlaag. Hun slog dem op i en Fart og sendte ham et Øjekast hurtigt som et Kornmodsblink. Læben kom i Bevægelse, Brystet løftede sig . . . en Latter brød ud, der farvede hendes Kinder røde . . . Lars blev ved at skotte op fra neden, men pludselig saa' han to store Taarer pible frem gennem de halvtillukkede Øjenlaag . . . nu græd hun.

— Hvad græder Du for, Sofie? spurgte han.

— Du kan jo lade mig gaa.

— Ja, men det kan jeg ikke saa godt, Sofie. Det volder det, at jeg holder saa meget af Dig, over det, at Du er den smukkeste Pige, jeg nogen Sinde har set; og jeg vil sige Dig, at jeg er taget hen at tjene din Broder, bare fordi Du er her paa Gaarden, for jeg havde det i alle Maader lige saa godt hisset ovre. Føden var lige saa god, og Manden snakkede dog til Folk og var ikke storsnudet. Saa hvis Du nu vil, saa bliver Lars Kristensen den lykkeligste Karl i Sognet, men hvis Du ikke vil, . . . ja . . . saa kan det være det samme, hvad der bliver af mig.

Sofie havde atter sat Spanden paa Jorden og stod og pillede

med den venstre Haand ved en af de vilde Slynngplanter, der snoede sig langt nede fra de vaade Sten i Brønden helt op mellem Bækværkets Trømmer, medens hun med den højre lagde Læg i det sribede Søndagssilkeforklæde. Hun hverken lo eller græd mere, men en ganske smal Stribe Elfenben blottedes bag de røde Læber.

— Jeg tror næsten, Du mener ja, Sofie, raabte Lars og greb efter hendes Haand; men hun trak den tilbage og hviskede:

— Der staar Huskællingen med Koen og glør paa os, og der kommer Jørgen efter Vand.

— Skal jeg saa hisse noget Vand op i din Spand?

Hun lo og sagde:

— Ja nu maa Du nok, Lars.

Og inden Jørgen i sin meget sindige Fart naaede Brønden, røg Solies Spand med Lynets Hurtighed ned i den paa Stangens Krog og op igen, saa Sofie med sin fulde Spand og Jørgen med sine to tomme mødtes omtrent ud for Vippens Opstander. Jørgen kiggede listig til hende fra sin ene rindende Øjenkrog og smaskede ganske sagte med Tungen. Lars blev siddende, mens Sofie skyndsomt gled ind ad Porten og smagede sig forbi Hølæsset, der næsten fyldte den helt.

Jørgen stod skrævende, med Aaget paa Nakken lige foran Lars, grinede blot med Øjnene, mens Munden holdt sig alvorlig. Saa sagde han, idet han forsøgte at tale med Fistelstemme:

— Kanske Du vilde hisse noget Vand op til mig, Lavs?

— Havde Du været en ung Karl, i Stedet for at Du er saadant et gammelt Kræ, saa havde Du faaet en paa Kejen, Jørgen Andersen.

— Du er Satans modig og fornemne, sagde Jørgen, men det forta'r sig vel, naar Manden kommer hjem.

— Der fór en Skygge mellem Solen og Lars's Øje, men det var kun et Øjeblik. „Mandens“ Hjemkomst stod for ham som noget, der tilhørte den fjerne Fremtid; der var altfor meget at glæde sig over, inden den Tid kom. Han steg ned fra sit Sæde, saa triumferende ud over Engen, Søen og den fjerne Skov, drejede sig to Gange om paa sin Støylehæl, følte Trang til at gøre noget flot, huskede saa paa, at han havde en Foskillings Cigar indsvøbt i Papir i sin Vestelomme fra den Gang, han sidst havde været i Købstaden. Den tændte han, pustede blaa Ringe ud i Luften og spankede hen forbi Skolelærerens Bolig, der laa tæt ved Gaarden, og satte lystig sin Hue ned over Hovedet paa samme Embeds-